

[Ib Nørlund.]

inden for hvert land — en politik i strid med deres interesser. Det har Danmark fået at føle i en sådan grad, at endog den nuværende regering gentagne gange har måttet opleve at få sin her erklærede politik tilside sat for noget, der var værre. Men det må erkendes, at regeringen tager det pænt, hver gang den desavoueres på den måde. Den ser nærmest glad ud, når den erklærer sine egne ord for ugyldige.

Man taler om, at EF-modstanderne hoverer. Nej, det er overflødigt, EF-politikens resultater taler tilstrækkelig tydeligt. Det drejer sig også om noget helt andet. EF-modstanderne må føle det som en forpligtelse at fastholde det svælg mellem ord og handling, som viser EF-kampagnen før folkeafstemningen som et historisk bedrag over for det danske folk. Regeringen, EF-politikerne må finde sig i fortsat at blive bedømt på det grundlag, som de selv lagde med deres ustyrlige løftkampagne.

Hvad har medlemskabet så bragt? Ikke noget som kunne glæde fru Egone, når hun går på indkøbstur med hr. Hilmar Baunsgaard, ikke noget der ligner det rentefald, der var stillet i udsigt, ikke noget der medførte den formindskelse af underskuddet på betalingsbalancen eller dæmpning af inflationen, som blev lovet, og aldeles heller ikke noget, som kunne bekræfte den forsikring, den daværende statsminister kom med om, at udenrigspolitik og sikkerhedspolitik ikke hører hjemme i EF. Nu står man her og siger: ja men det ville sikkert have været meget værre, hvis vi var forblevet uden for EF. Men man anfører jo ikke skyggen af bevis derfor.

Overhovedet kan det konstateres, at EF's virke ikke giver og ikke kan give noget som helst svar på, endelige løsning af de problemer, som folkene i Vesteuropa står over for, og i særdeleshed det danske folk.

Jeg skal blot holde mig til tiden efter det topmøde for nylig, som jo skulle kaste glans over denne bys navn. Det var bemærkelsesværdigt, at udenrigsministeren overhovedet ikke nævnte den historiske bedrift, som der så længe er talt om at det skulle være at vedtage det højtidelige dokument om den europæiske identitet. Er det, fordi det begynder med en lovsang om, at man har hævet sig over sine modsætninger og ønsker

at sikre respekten for de juridiske, politiske og moralske værdier, som er væsentlige for landene? Følte selv regeringen det pinligt at fremkalde mindelser om disse omhyggeligt tilfillede vendinger i den nuværende situation? Mon ikke selv regeringen egentlig indadtil må indrømme, at der i dette identitetspapir for EF-stater mangler en afsluttende paragraf om, at intet i dette papir skal hindre de høje kontraherende parter i at snyde hinanden, hvis de ellers har magt til det?

Man besluttede også på Københavntopmødet, at regionaludviklingsfonden bør oprettes den 1. januar. Det blev den som bekendt ikke. Det er blevet gjort til et spørgsmål, som blot drejer sig om, hvem der skal betale. Det er rigtigt, at Danmark ikke ved, hvor meget det er tiltænkt at skulle betale, men det er kun den ene side af sagen, for regionalfonden er pakket sammen med en Rådsbeslutning om at gennemføre det, der kaldes en høj grad af overenstemmelse inden for den økonomiske politik, og i den beslutning sælges der ud af dette tings ret til selv at bestemme Danmarks budgetpolitik, idet, som det hedder i erklæringen, EF skal fastlægge de retningslinjer, som hver medlemsstat skal følge i sin økonomiske politik år for år. Gøres det ikke, kommer Kommissionen efter såkaldt overvågen og retter henstillinger, som det hedder — og de plejer jo at gælde for Danmark. Hvis der engang skulle komme et eller andet ophøjet kompromis ud af slagsmålet om regionalfonden, så har vi i hvert fald ikke noget at glæde os til, for så vil integrationen opæde afgørende dele af Danmarks handlefrihed i den økonomiske politik.

Topmødet vedtog også et særligt papir om energi og olie. Også det spørgsmål blev brugt til forsøg på at forcere integrationen, nu såmænd i solidaritetens navn, men selvfølgelig kun med gyldighed for dem, der lod sig binde af deres underskrift. Det gjorde de store EF-lande som bekendt ikke. De sørgede for at komme først i direkte aftaler med olielandene, mens den danske regering sad og ventede som artige EF-drenge. Den sidder der åbenbart endnu i sin ensomme solidaritet. Udenrigsministeren havde i hvert fald ikke humoristisk sans nok til at undgå at tale om EF's fælles holdning i olie-spørgsmål.

Hvad venter man sig egentlig af sådan et